

ALDONA ŠALIAMORIENĖ

Su Aldute susipažinau dėstytojos Sulamitos Žiūraitienės (Aronovsky) fortepijono klasėje. Aldutė tuo metu buvo jau baigusi Konservatoriją (Muzikos Akademiją), o aš ruošiausi stoti į J.Tallat-Kelpšos aukštesniąją muzikos mokyklą (dabar Konservatorija). Šiluma ir geranoriškumas tarsi Saulės spindulėliais

sklido aplink šią moterį, pasirengusią suprasti, atjausti ir palaikyti sunkią akimirką. Profesorė Sulamita Aranovskyj Aldutę prisimena kaip jautrią, labai atsakingą studentę, kuria visada gali remtis ir kuria gali pasitikėti. Kaip pianistė Aldutė pasižymėjo dėkinga ranka ir gražiu kantileniniu garsu.

Baigusi Muzikos Akademiją Aldona Šaliamorienė kurį laiką dėstė fortepijoną kaip fakultatyvinį instrumentą Vilniaus Valstybiniame Universitete studentams, kurie buvo baigę muzikos mokyklas, ir tiesiog turėjo troškimą groti.

Šią patirtį, savo ramų būdą ir visus savo švelnuosius jausmus Ji atsinešė ir į „Ažuoliuko“ mokyklą. Ji nesiekė savo mokiniams virtuoziškumo. Ji apibendrindavo muzikos epochas ir kiekvieno kompozitoriaus braižą, o ir pačią epochą pateikdavo Ji daugiau kaip dvasinės asmenybės gyvenimo patirties ir likimo neišvengiamumo atspindį.

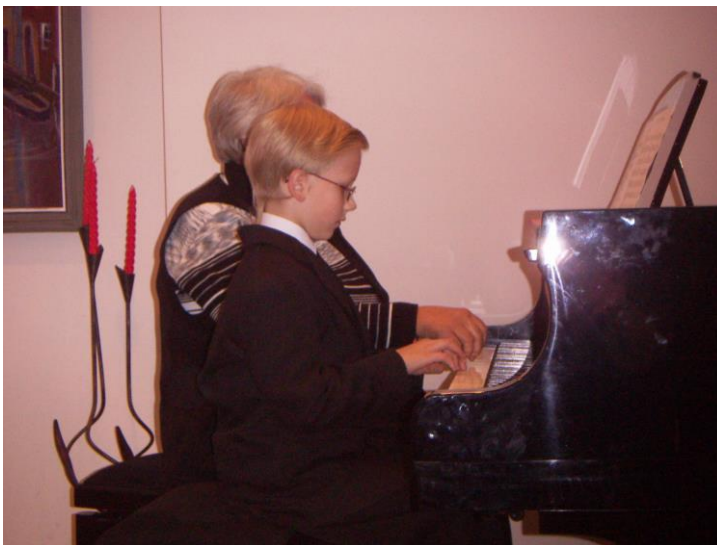
Iš tiesų Aldona Šaliamorienė buvo labai šiltas žmogus. Jos namuose mes jausdavomės kaip šeimos nariai. Ir Jos mokiniai pas Ją jautėsi kaip viena didelė apsišvietusi šeima, supažindinama su pasaulio muzikos sedevrais. Ji buvo atsidavusi auklėtoja, mokytoja ir motina.

*Fortepijono mokytoja Aleksandra Ingaunytė
Fortepijono mokytoja Birutė Žaliukaitė*

Kaip dabar atsimenu dieną, kai buvau atvestas groti pas MOKYTOJĄ Aldoną pirmą kartą. Jaudinausi, visiškai nepažinau nei natų, nei grojimo technikos, galų gale neturėjau nei pianino kuriuo galėčiau treniruotis namuose. Visa ką aš turėjau, tebuvo mano vaikiškas užsispyrimas bei

nepaklusnumas. Tačiau šis mano maištas truko neilgai. Laikui bėgant klasės erdvė vis keitėsi, su kiekviena išmokta nauja technika ar nauju kūrinio klasėje darėsi vis maloniau ir šilčiau būti. Ginčus dėl neatliktų namų keitė prasminga MOKYTOJOS išmintis, vėlavimus – jausmingi pokalbiai apie gyvenimą. MOKYTOJA Aldona tapo tarsi antra mama, su kuria buvo galima dalintis savo mintimis. Būtent dėl to ir esu dėkingiausias MOKYTOJAI, už šilumą, kada jos trūko, už paskatinimą kai netikėjau savimi bei nesuskaičiuojamą skaičių apkabinimų kai man rodė, jog visas mano pasaulis griūva. Esu MOKYTOJAI skolingas ne tik dėl to, jog ji manyje uždegė aistrą muzikai, bet ir už jos indėlį į tai, koks žmogus aš esu šiandien. Ačiū Jums.

*Arnas Slepakovas
Vilniaus jėzuitų gimnazijos
IVa klasės mokinys*

Mintimis nugrimztu į praėjusį laiką – jau dabar 11 metų, pabendravus, sutikus malonų žmogų – MOKYTOJĄ Aldoną. Prisiminimai gniaužia širdį. MOKYTOJĄ, meno žmogų, kuri į gyvenimą išleido daug muzikos mylėtojų. MOKYTOJĄ, kuri savo rankų pagalba dėliojo mažus pirštelius fortepijono klaviatūroje, mokė kaip išgauti tikrą do garsą. Prisimenu jaudinantį momentą, kada Arnas

su mokytoja abu grojo fortepijonu. Matau, kaip atsistoja abu, nusilenkia žiūrovams. Mokė ne tik groti, bet ir scenos elegancijos. MOKYTOJA Aldona, tebūnie lengva Jums Lietuvos žemelė. Amžinai gyvensite savo mokinių širdyse.

*Arno Slepakovo močiutė Jadvyga
Rusnė*